

L'aniversari

Uns til·lers, les fulles dels quals el vent gronxava, envoltaven la casa d'aquell avi. Ell ja no usava paraules amb paciència de saurí. Els silencis imperaven, mentre nit rere nit s'anaven dibuixant solcs a les seves parpelles. Ni tan sols niaven ocells farcits d'incerteses al sedàs isolat del seu pensament. Tota la família respirava aires de festa. No s'estrenava pas aquella propensió a les bromes. Sempre havia estat així. Mentre alguns feinejaven a la cuina, els nens en barrinaven alguna de gruixuda. A l'hort, els més petits jugaven amb l'avi, que trobà un d'ells guaitant un espiadimonis. Aquell home, atent, responia les preguntes d'un nano espavilat. El matí passava volant entre les rialles de la canalla. Una olor dolcíssima venia de la cuina, on es preparava un pastís d'ou filat, el predilecte de l'ancià. Tots plegats es preparaven per celebrar els noranta anys de l'avi. Quina feinada la d'asseure tants nens a taula! Envoltat de fills i néts, aquell nonagenari es trobava com el peix a l'aigua. Ben contents, tot fent gresca, anaven xarrupant brou de pollastre amb galets, mentre s'acabava d'enfornar un succulent rèmol. Com a bons gormands, tothom es delia pel pastís d'aniversari de l'ancià. Al més petit dels néts li resultava gairebé impossible esperar que l'avi bufés les espelmes per tal d'entregar-li el regal. Així que, de sobte, fins i tot abans de veure les espelmes enceses, el nano es presentà a taula, com si l'empaités el dimoni, amb un sobre a les mans. "Aquí tens el regal, avi". L'ancià l'obrí i es quedà ben parat. Hi va trobar un val per un salt amb paracaigudes. La família al complert se'l mirà i va esperar, expectant, la seva reacció. A punt de ser enceses, l'ancià tenia al seu davant les dues espelmes: el nou i el zero. Mig somrient, amb múrria mirada, agafà l'espelma del nou, la va girar i la tornà a clavar al pastís: ara eren seixanta i no pas noranta. Es mirà tota la família abans d'afirmar: "ja saltaré quan no sigui tan jove".

Josep Roca i Fainé